

Ivana Vidović Bolt, Đurđica Čilić Škeljo

Literatura polska w chorwackich przekładach od 1990 r. do 2007 r.

Przekłady Literatur Słowiańskich 1/1, 102-110

2009

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Đurđica Čilić Škeljo, Ivana Vidović Bolt

Literatura polska w chorwackich przekładach od 1990 r. do 2007 r.

Praktyka przekładu tekstów literackich z języka polskiego na język chorwacki jest bardzo długa. Zyskała na intensywności w połowie XIX w., by z większym bądź mniejszym natężeniem zachować kontynuację w ciągu całego XX w. aż po XXI w. W Chorwacji jednak nie ma systematycznej bibliografii przekładów tekstów literackich ani też jakichkolwiek innych tekstów tłumaczonych z języka polskiego na chorwacki. Do powstania bibliografii przekładów mogły się jedynie przyczynić prace Julija Benešicia, autora krytycznego artykułu *Przekłady z literatury polskiej u Chorwatów*, oraz Petry Gverić, która w 2002 r. przygotowała bibliografię *Poljska književnost u hrvatskim književnim časopisima od 1881. do 1940. godine (Literatura polska w chorwackich czasopismach literackich od 1881 do 1940 roku)*.

W niniejszym artykule zajmiemy się analizą przekładów literackich z języka polskiego na język chorwacki powstałych w okresie od 1990 r. do 2007 r. Analiza obejmuje te przekłady, które zostały wydane w formie książkowej lub jako część bloku poświęconego literaturze polskiej w czasopiśmie chorwackim. Wybór 1990 r. nie wiąże się jedynie z jego granicnością, tj. z faktem, iż oznacza koniec jednej i początek następnej dekady. Rok ten bowiem zapowiedział także poważne zmiany w chorwackiej rzeczywistości, zarówno politycznej, jak i społecznej oraz kulturowej. Podkreślić należy, że ówczesny status Chorwacji w Federacji Jugosłowiańskiej był jasny również w ramach porównania produkcji wydawniczej w Chorwacji i Serbii. Działalność wydawnicza, a także translatorska były o wiele bogatsze w Serbii niż w Chorwacji czy pozostałych republikach ówczesnej Jugosławii. Nie dziwi więc, że w Socjalistycznej Federacyjnej Republice Jugosławii

większość utworów polskich pisarzy była tłumaczona na język serbski i wydawana w Belgradzie. Uzyskanie niepodległości przez Chorwację przyczyniło się do rozkwitu praktyki przekładowej i wydawniczej. Jednak wojna oraz trudna sytuacja społeczna i ekonomiczna, w jakiej znalazło się młode państwo, spowodowały spowolnienie rozwoju działalności wydawniczej. W pierwszej połowie lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku przekładów z języka polskiego na chorwacki w zasadzie nie było. Nowy rozdział w symboliczny sposób otwiera publikacja książki Wisławy Szymborskiej *Radość pisania (Radost pisanja)* w 1997 r., w wyborze i przekładzie prof. Zdravka Malicia.

Informacje na temat przekładów literatury polskiej na język chorwacki zostały opracowane na podstawie elektronicznej formy bibliografii chorwackiej, katalogów bibliotek, chorwackich czasopism literackich i kulturalnych (w tym także tych ukazujących się nieregularnie): kwartalników, dwumiesięczników, miesięczników, dwutygodników i tygodników (z wyjątkiem dzienników). Przekłady książek i tekstów literackich opublikowanych w periodykach od 1990 r. do 2007 r., składają się na względnie jasny obraz tłumaczonej w tym okresie literatury polskiej i drogi przybliżania jej chorwackim czytelnikom. Tłumaczone są utwory należące w Polsce do kanonu literackiego, a więc uznane za reprezentatywne. Wynika to być może z konformistycznej postawy tłumaczy, którzy chcą przenieść na grunt chorwacki teksty o sprawdzonej jakości, nie mając zaufania do twórczości młodych. Zważywszy, że wielu starszych znakomitych polskich autorów całe dziesięciolecie „czeka” na swój chorwacki przekład, sytuacja taka może być zrozumiała.

Czesław Miłosz jest jednym z najczęściej tłumaczonych na język chorwacki polskich autorów. Swe chorwackie wydania mają jego eseje — *Rodzinną Europę (Rodbinska Europa, 1999)*, *Zniewolony umysł (Zasužnjeni um, 1998)* i *Piesek przydrożny (Usputni psić, 2000)* — oraz poezja publikowana w czasopismach. Za nim plasuje się Tadeusz Różewicz z jednym dramatem, tomem poezji w wyborze Pera Mioča (*Riječ po riječ, 2001*) i licznymi przekładami poezji w czasopismach, a następnie poezja Zbigniewa Herberta (*Svjedok zlovena, 2002, wybór*). Poezja Wisławy Szymborskiej, oprócz wymienionego już zbioru *Radost pisanja*, obecna jest także, obok utworów Konstantego Ildefonsa Gałczyńskiego, Czesława Miłosza, Tadeusza Różewicza, Zbigniewa Herberta i Adama Zagajewskiego, w wyborze Pera Mioča zatytułowanym *Plejada poljskih pjesnika XX. st. (1997)*. Spoza kanonu opublikowano również przekłady wierszy Łucji Danielewskiej ze zbioru *Orzechy i wino (Orasi i vino, 1997)*, w Chorwacji bardziej znanej z tłumaczeń poezji chorwackiej na język polski, oraz tomiki wierszy Danuty Kostewicz *Anatomia chwili (Anatomija trenutka, 2004)* i Dariusza Tomasza Lebiody — *Tajemnica papieża (Papina tajna, 2000)*, *Czaszka Kartezjusza (Kartezijeva lubanja, 2004)*.

W ostatnich latach spośród polskich noblistów na język chorwacki, oprócz Miłosza, przetłumaczono Szymborską i Sienkiewicza, z tym że w przypadku

Sienkiewicza mowa jest o ponownych wydaniach starszych przekładów. Sytuacja ta dotyczy również *Pornografii* Gombrowicza (2005), z tą różnicą, że w nowym wydaniu przekład *Pornografii* został uwspółcześniony.

Z twórczości współczesnych polskich prozaików najczęściej tłumaczona na język chorwacki jest proza Olgi Tokarczuk. Przełożone zostały dwie jej powieści: *Prawiek i inne czasy* (*Pravijek i druga vremena*, 2001) i *Dom dzienny, dom nocny* (*Dom danji, dom noćni*, 2003) — obie przez Pera Mioča, zbiór opowiadań *Szafa* (*Ormar*, 2003) oraz 7 opowiadań w rozmaitych chorwackich czasopismach. Tuż za nią plasuje się proza Andrzeja Stasiuka: *Dziewięć* (*Devet*, 2003), *Zima* (*Zima*, 2007) oraz *Moja Europa* (*Moja Europa*, 2007).

Zainteresowanie polską literaturą w Chorwacji wzrastało od 1990 r., a od 2000 r. do dziś zauważyć można wyraźne natężenie tłumaczeń współczesnej polskiej literatury. W ciągu zaledwie 6—7 lat w Chorwacji ukazały się trzy zbiory opowiadań polskich autorów: *Pożegnanie plazmy* Nataszy Goerke (*Oproštaji plazme*, 2004), wspomniane już *Szafa* Olgi Tokarczuk, *Zima* i *Dziewięć* Andrzeja Stasiuka, a także powieści: *Weiser Dawidek* Pawła Huellego (*Gdje je David Weiser?*, 2005), *Gnój* Wojciecha Kuczoka (*Glib*, 2005), *Zagłada* Piotra Szewca (*Uništenje*, 2001), *Naznaczona rakiem* Barbary Zuzanny Laskowskiej (*Obilježena rakom*, 2002). W tym okresie przetłumaczono także wybrane pozycje z prozy polskiej dwudziestolecia międzywojennego, jak *Sklepy cynamonowe* Brunona Schulza (*Dučani cimetne boje*). Przekład ten opublikowano najpierw w czasopiśmie „Europski glasnik” w 1998 r., a siedem lat później również w formie książki. W 2007 r. ukazał się inny zbiór tego samego autora pt. *Sanatorium pod Klepsydrą* (*Sanatorij pod Klepsidrom*), z którego czytelnik chorwacki znał dotąd tylko jedno opowiadanie *Dodo* („Gordogan” 1992, br. 36). Po 2000 r. ukazały się przekłady prozy fantastycznej Stanisława Lema — *Solaris* (*Solaris*, 2004), aforyzmów Stanisława Jerzego Leca — *Myśli nieuczesane I i II* (*Nepočešljane misli*, 2002), oraz *Dramaty* Gombrowicza (*Drame*, 2005).

W ramach projektu *Czasopismo w czasopiśmie* (*Časopis u časopisu*) „Quorum” i „Studium” wzajemnie zaprezentowały obie literatury: „Quorum” — polską (2003, br. 5—6), a „Studium” — chorwacką. W ten sposób chorwaccy czytelnicy mogli się zapoznać z najmłodszym pokoleniem poetów i prozaików polskich (z prozą: W. Kuczoka, M. Palmowskiego, Ł. Kaniewskiego, M. Rumińskiego, M. Dajnowskiego, B. Balcerzaka i M. Witkowskiego, oraz z poezją: P. Macierzyńskiego, A. Kuciaka, T. Różyckiego, R. Honeta, M. Siwka, P. Sarny i M. Woźniaka).

Czasopismo kulturalne „Književna revija”, ukazujące się w Osijeku, jeden ze swych numerów także poświęciło współczesnej polskiej literaturze, publikując w 2000 r. blok tematyczny *Praksa nove poljske proze* (K. Filipowicz, I. Fink, W. Odojewski, A. Wiedemann i inni).

Godny uwagi jest fakt, iż na początku nowego stulecia pionierską rolę w przybliżaniu współczesnej polskiej produkcji literackiej chorwackiemu czytelnikowi

odegrała *Antologia polskiego opowiadania (Antologija poljske kratke priče. Orkestru iza leđa*. Red. I. Vidović Bolt, D. Nowacki. Zagrzeb 2001). Ukazała się ona w ramach projektu *Živi jezici* (redaktor R. Simić) i zawiera 29 opowiadań opublikowanych wyłącznie w latach dziewięćdziesiątych zeszłego stulecia, napisanych przez dwudziestu jeden autorów (między innymi: Pawła Huellego, Olgę Tokarczuk, Nataszę Goerke, Andrzeja Stasiuka oraz Krzysztofa Vargę, Wojciecha Kuczoka i M. Sieniewicza). Projekt obejmuje wybór twórczości autorów urodzonych w latach sześćdziesiątych, a debiutujących w latach dziewięćdziesiątych XX w. Wyjątek stanowi jedynie proza urodzonego w 1957 r. Pawła Huellego. Obecność Huellego w *Antologii...* przyspieszyła wydanie przekładu jego debiutu powieściowego — książki zatytułowanej *Weiser Dawidek. Antologia...* zwróciła uwagę czytelnika chorwackiego na dwa zjawiska: 1) polscy pisarze nie eksponują wydarzeń polityczno-społecznych, 2) polskie środowisko literackie jest zdecentralizowane (przeciwnie niż w Chorwacji), autorzy nie są skupieni w Warszawie, mieszkają bowiem w różnych miastach (Huelle, Kuczok) czy nawet w mniejszych miejscowościach (Tokarczuk, Stasiuk) lub jak Goerke — za granicą.

O tym, jak ważną rolę *Antologia...* odegrała w Chorwacji, świadczy zainteresowanie chorwackich wydawców literaturą polską. Jest bardzo prawdopodobne, że wspomniane już przez nas przekłady Olgi Tokarczuk, Andrzeja Stasiuka, Wojciecha Kuczoka, Nataszy Goerke oraz wydane w 2007 r. *Opowieści wigilijne* (Pilch, Stasiuk, Tokarczuk: *Bożićne priče*) są właśnie rezultatem rozbudzonego zainteresowania współczesną polską produkcją literacką, będącego efektem ukazania się *Antologii*.

Do promocji literatury polskiej w Chorwacji w wielkiej mierze przyczynia się coroczne, od 2002 r., uczestnictwo polskich pisarzy w Międzynarodowym Festiwalu Europejskiego Krótkiego Opowiadania (Festival europske kratke priče), na którym dotychczas gościli: W. Kuczok (2002), O. Tokarczuk (2003), N. Goerke (2004), P. Huelle (2005) i D. Odija (2006).

W 2007 r. chorwackiemu czytelnikowi przybliżono w końcu bogatą polską twórczość poetycką, dzięki publikacji wyboru *Gost u kući* (2006) — zbioru przekładów polskiej poezji w wyborze i tłumaczeniu Zdravka Malicia, wielkiego chorwackiego polonisty, założyciela studiów polonistycznych na Wydziale Filozoficznym w Zagrzebiu. *Gost u kući* to zbiór parafraz i przekładów około sześciuset wierszy powstałych na przestrzeni dziejów, począwszy od *Bogurodzicy*, a skończywszy na wierszu Marcina Świetlickiego pt. *...ska*. *Antologia* ta obejmuje także biogramy 67 polskich poetów.

Przekłady polskiej literatury dla dzieci na język chorwacki nie należą do licznych, to zaledwie kilka tytułów, jak na przykład: *Bajeczki dla Lidusi (Bajke za Lidusju, 1997)* Jana Kotta, *A może to było tak* Mieczysława Malińskiego (*A možda je bilo tako, 2002*) czy *Jeż* Katarzyny Kotowskiej (*Jež, 2007*).

Od czasu do czasu w chorwackiej opinii publicznej pojawiają się głosy krytyczne na temat zbyt skromnej liczby polskich tytułów w przekładzie. Są to uwagi

nieuzasadnione z dwóch powodów. Przede wszystkim liczba tłumaczeń znacząco rośnie w ostatnich kilku latach, jednak ilość sprzedanych polskich książek w przekładzie na język chorwacki nie działa motywująco na wydawców. Mimo to wydawcy, i to przede wszystkim „mniejsi”, o wyraźnie określonej polityce wydawniczej i mający stałych czytelników, wciąż decydują się na publikowanie tych książek. Należy zauważyć, że liczba i jakość przekładów nie zależą od żadnego „serwisu translatorskiego”. Każdy nowy przekład jest rezultatem dobrej woli i możliwości finansowych wydawcy, lecz zależy w głównej mierze od zaradności samego tłumacza. Choć przekładów zawsze będzie za mało, szczególnie gdy mowa o tak wielkiej i bogatej literaturze jak polska, to każdy, głównie zaś dobry przekład wartościowego tytułu cieszy, zwłaszcza że w Chorwacji polonistyka jest tylko na Uniwersytecie w Zagrzebiu. W ramach jej pięcioletniego programu nie ma specjalizacji translatorskiej. Na Uniwersytetach w Zadarze i Rijecie są lektoraty języka polskiego. W Zadarze języka polskiego uczy się już prawie czterdzieści lat, lecz lektorat w Rijecie zapoczątkowano dopiero w 2000 r. i to dzięki staraniom strony polskiej oraz dobrej woli i zainteresowaniu Wydziału Filozoficznego w Rijecie.

Trzeba też pamiętać, że przekłady literatur słowiańskich, nie tylko polskiej, nie są atrakcyjne na chorwackim rynku wydawniczym, może z wyjątkiem popularnej twórczości współczesnego czeskiego pisarza Michala Viewegha.

Oprócz przywołanych już tytułów, o ożywieniu w dziedzinie tłumaczenia z języka polskiego w ciągu minionych zaledwie kilku lat świadczy też przekład studium kulturowego Jerzego Łojka *Wiek markiza de Sade (Doba markiza de Sadea, 2004)*. Prace znanego polskiego szekspirologa, krytyka teatralnego i teoretyka Jana Kotta chorwacki czytelnik może poznać dzięki przekładowi zbioru jego esejów pt. *Plęć Rozalindy. Interpretacje. Marlowe, Szekspir, Webster, Büchner, Gautier (Rozalindin spol: interpretacije: Morlowe, Shakespeare, Webster, Buechner, Gantier, 1997)*. Wcześniej w chorwackich czasopismach publikowano jego eseje, między innymi *Antygona powiesiła się w Tompkins Square Park (Antigona se obesila u Tompkins Square Parku, 1995)*. Po 2000 r. na rynku chorwackim pojawiły się też przekłady cennych studiów z zakresu lingwistyki, historii i teorii literatury uznanych polskich naukowców: Mieczysława Małeckiego *Przegląd słowiańskich gwar Istrii (Slavenski govori u Istri, 2002)*, Patrycjusza Pajaka *Kategoria rozpadu w chorwackiej awangardzie (Kategorija raspada u hrvatskoj avangardi, 2007)*, Krystyny Pieniążek-Marković *Twórczość poetycka Antuna Branka Šimicia (Pješničko stvaralaštvo Antuna Branka Šimicia, 2000)*, Elżbiety Tabakowskiej *Gramatyka i obrazowanie: Wstęp do gramatyki kognitywnej (Gramatika i predočavanje: uvod u kognitivnu lingvistiku, 2005)*, oraz artykuły i eseje z dziedziny historii literatury Juliana Kornhausera, Marii Janion, Dariusza Nowackiego, Krystyny Pieniążek-Marković, Joanny Rapackiej, Marii Dąbrowskiej-Partyki, Dariusza Tomasza Lebiody i innych.

W przekładzie na język chorwacki w ciągu ostatnich kilkunastu lat ukazała się niewielka, ale cenna liczba książek i opracowań historiograficznych autorów pol-

skich. Oto kilka tytułów: *Najkrótsza historia Polski* Michała Tymowskiego (*Kratka povijest Poljske*, 1999), *Pół wieku dziejów Polski 1939—1989* Andrzeja Paczkowskiego (*Pola stoljeća Poljske 1939.—1989.*, 2001), *Józef Piłsudski — legendy i fakty* Darii i Tomasza Nałęczca (*Józef Piłsudski. Vojskovođa i državnik nezavisne Poljske*, 1998), *Raguzańczycy i sarmaci* Piotra Żurka (*Ragužani i sarmati*, 2001), *Komunizm w Europie* Jerzego Holzera (*Komunizam u Europi*, 2002) czy *Chorwacja nadwiślańska* Henryka Łowmiańskiego (*Hrvatska pradomovina*, 2004) itd.

Ten krótki przegląd przekładów z polskiej literatury, myśli naukowej i krytycznej świadczy o tym, że tradycja translatorska w Chorwacji, rozpoczęta i pielęgnowana przez Julija Benešicia, a następnie prof. Zdravka Malicia oraz Dalibora Blažinę i Pera Mioča, jest kontynuowana i nadal się rozwija. Warto wspomnieć, iż niezależnie od odnotowanej liczby polskich tytułów, jakie ukazały się w Chorwacji we wspomnianym okresie, żadna z przełożonych pozycji, a tym samym żaden z autorów nie zdołał osiągnąć spektakularnego sukcesu, nie znaleźli się na liście najczęściej czytanych książek w Chorwacji. Oczywiście, polskie tytuły, bez względu na przynależność do środowiska kulturowego obfitującego w noblistów, znane są wąskiemu kręgowi czytelników, w większości skupionemu wokół ośrodków polonistycznych i prywatnie bądź profesjonalnie związanemu z Polską. Wynika to zapewne z faktu, że większość książek opublikowały małe wydawnictwa, co ściśle wiąże się z ich możliwościami finansowymi. W dobie dominacji mediów trudno bowiem promować książki w wysokonakładowych tygodnikach i dziennikach. Przeciętny chorwacki czytelnik sięga przede wszystkim po książki, o których głośno jest w mediach. Jednak do lektury nie zdoła go nakłonić jedynie informacja o książce. Ważniejsze jest regularne publikowanie reklam — zapowiedzi książki, recenzji, opisów i wywiadów z autorami. By wyjaśnić fakt, iż żaden z tłumaczonych polskich tytułów nie znalazł się na liście najczęściej czytanych książek w Chorwacji, wystarczy pobieżny przegląd utrzymujących się miesiącami na szczycie takich list tytułów i ich autorów — Dan Brown, Paulo Coelho itp. Warto zaznaczyć, że utwory w Polsce zaliczane do literatury popularnej w zasadzie nie były tłumaczone na język chorwacki. Wyjątek stanowią dwie książki Janusza Wiśniewskiego: *Zespoły napięć* (*Sindrom napetosti*, 2004) i *Samotność w sieci* (*Samoća u mreži*, 2004).

Mając na uwadze fakt, że większość chorwackich tłumaczy z języka polskiego, z wyjątkiem bardzo aktywnego Pera Mioča, ukończyła zagrzebską polonistykę, a część z nich zatrudniona jest w Katedrze Języka i Literatury Polskiej, nie powinno dziwić, iż na język chorwacki przekłada się z języka polskiego głównie lektury i dzieła należące do kanonu. Wybór autora czy tytułu umotywowany jest najczęściej wolą tłumacza, a dużo rzadziej — wolą redaktora czy wydawcy.

Wbrew temu, iż niestety nie możemy mówić o wszechobecności polskich autorów w Chorwacji ośmielamy się stwierdzić, że powodów do niezadowolenia nie ma. Każdy nowy polski tytuł opublikowany w języku chorwackim cieszy starych i przyciąga nowych chorwackich miłośników bogatej polskiej literackiej, kultu-

ralnej i naukowej tradycji. Znaczący również wiele w procesie zacieśniania polsko-chorwackich kontaktów i w zbliżaniu się obu kultur.

Literatura

- Benešić J.: *Przekłady z literatury polskiej u Chorwatów*. Zagreb 1939.
- Danielewska Ł.: *Orasi i vino*. Prev. Z. Bundyk. Zagreb 1997.
- Goerke N.: *Oproštaji plazme*. Prev. I. Kavedžija. Zagreb 2004.
- Gombrowicz W.: *Drame*. Prir. D. Blažina. Zagreb 2005.
- Gombrowicz W.: *Pornografija*. Prev. S. Poštić. Zagreb 2005.
- Gverić P.: *Poljska književnost u hrvatskim književnim časopisima od 1881. do 1940. godine*. Zagreb 2002.
- Herbert Z.: *Svjedok zlovena*. Prev. P. Mioč. Rijeka 2002.
- Holzer J.: *Komunizam u Europi*. Prev. M. Najbar Agičić. Zagreb 2002.
- Huelle P.: *Gdje je David Weiser?* Prev. I. Vidović Bolt. Zagreb 2005.
- „Književna revija” [Ogranak Matice hrvatske u Osijeku] 2000.
- Kostewicz D.: *Anatomija trenutka*. Prev. J. Nemeth-Jajić. Split 2004.
- Kotowska K.: *Jež*. Prev. I. Vidović Bolt. Zagreb 2007.
- Kott J.: *Antigona se objesila u Tompkins Square Parku*. Prev. M. Martić. Zagreb 1995.
- Kott J.: *Bajke za Lidusju*. Prev. D. Blažina. Zagreb 1997.
- Kott J.: *Rozalindin spol: interpretacije: Morlowe, Shakespeare, Webster, Buechner, Gantier*. Prev. D. Blažina. Zagreb 1997.
- Kuczok W.: *Glib*. Prev. A. Cvitanović. Zagreb 2005.
- Laskowska B.Z.: *Obilježena rakom*. Prev. M. Trumić-Kisić. Oroslavje 2002.
- Lebioda D.T.: *Kartezijeva lubanja. Izabrane pjesme 1980—2000*. Prev. J. Nemeth-Jajić. Split 2004.
- Lebioda D.T.: *Papina tajna*. Prev. J. Nemeth-Jajić. Split 2000.
- Lee S.J.: *Nepočesljane misli I i II*. Prev. B. Kryžan Stanojević. Koprivnica 2002.
- Lem S.: *Solaris*. Prev. M. Martić. Zagreb 2004.
- Lojek J.: *Doba markiza de Sadea*. Prev. D. Blažina. Zagreb 2004.
- Łowmiański H.: *Hrvatska pradomovina*. Prev. B. Kryžan Stanojević. Rijeka 2004.
- Malecki M.: *Slavenski govori u Istri*. Prev. B. Kryžan Stanojević. Rijeka 2002.
- Malić Z.: *Gost u kući*. Zagreb 2006.
- Maliński M.: *A možda je bilo tako*. Prev. M. Najbar Agičić. Zagreb 2002.
- Miłosz Cz.: *Rodbinska Europa*. Prev. P. Mioč. Zagreb 1999.
- Miłosz Cz.: *Usputni psić*. Prev. P. Mioč. Zagreb 2000.
- Miłosz Cz.: *Zasužnjeni um*. Prev. D. Blažina. Zagreb 1998.
- Nałęcz D. i T.: *Józef Pilsudski. Vojskovođa i državnik nezavisne Poljske*. Prev. M. Najbar Agičić. Zagreb 1998.
- Paczkowski A.: *Pola stoljeća Poljske 1939—1989*. Prev. M. Najbar Agičić, D. Agičić. Zagreb 2001.
- Pajak P.: *Kategorija raspada u hrvatskoj avangardi*. Prev. I. Vidović Bolt. Zagreb 2007.
- Pieniążek-Marković K.: *Pjesničko stvaralaštvo Antuna Branka Šimića*. Prev. J. Nemeth-Jajić. Zagreb 2000.

- Pilch, Stasiuk, Tokarczuk, Božićne priče.* Prev. D. Kaniecka, Đ. Čilić Škeljo, I. Vidović Bolt. Zagreb 2007.
- Plejada poljskih pjesnika XX. st.* Prev. P. Mioč. Split 1997.
- „Quorum” 2003, br. 5—6 [Zagreb, Naklada MD.
- Rózewicz T.: *Riječ po riječ.* Prev. P. Mioč. Rijeka 2001.
- Schulz B.: *Dodo.* Prev. D. Blažina. „Gordogan” 1992, br. 36.
- Schulz B.: *Dučani cimetne boje.* Prev. D. Blažina. Zagreb 2005.
- Schulz B.: *Sanatorij pod Klepsidrom.* Prev. D. Blažina. Zagreb 2007.
- Stasiuk A.: *Devet.* Prev. I. Maslač. Zagreb 2003.
- Stasiuk A.: *Moja Europa.* Prev. I. Maslač, D. Pešorda. Zagreb 2007.
- Stasiuk A.: *Zima.* Prev. B. Grubešić, M. Matković, I. Nikolić, Ž. Vukelić. Zagreb 2007.
- Szewc P.: *Uništenje.* Prev. D. Blažina. Zagreb 2001.
- Szyborska W.: *Radost pisanja.* Izbor i prijevod Z. Malića. Zagreb 1997.
- Tabakowska E.: *Gramatika i predočavanje: uvod u kognitivnu lingvistiku.* Prev. B. Kryžan Stanojević, M.M. Stanojević. Zagreb 2005.
- Tokarczuk O.: *Dom danji, dom noćni.* Prev. P. Mioč. Zagreb 2003.
- Tokarczuk O.: *Ormar.* Prev. Đ. Čilić Škeljo. Zagreb 2003.
- Tokarczuk O.: *Pravijek i druga vremena.* Prev. P. Mioč. Zagreb 2001.
- Tymowski M.: *Kratka povijest Poljske.* Prev. M. Najbar Agičić. Zagreb 1999.
- Vidović Bolt I., Nowacki D.: *Orkestru iza leđa. Antologija poljske kratke priče.* Zagreb 2001.
- Wiśniewski J.: *Sindrom napetosti.* Prev. M. Koržinek. Zagreb 2004.
- Wiśniewski J.: *Samoća u mreži.* Prev. K. Stojek Perčić. Rijeka 2004.
- Zurek P.: *Ragužani i sarmati.* Prev. D. Blažina. Zagreb 2001.

Durđica Čilić Škeljo, Ivana Vidović Bolt

Poljska književnost u hrvatskim prijevodima (1990—2007)

Sažetak

U tekstu je riječ o prijevodima poljske književnosti na hrvatski jezik u razdoblju od 1990. do 2007. godine i to isključivo onima izdanima u obliku knjige ili kao dio bloka posvećenoga poljskoj književnosti u sklopu hrvatskih časopisa.

Osim književnih, predstavljeni su i prijevodi jezikoslovnih, književnopovijesnih i književnoteorijskih studija.

Iscrpan pregled potvrđuje plodnu prevoditeljsku aktivnost hrvatskih prevoditelja poljske književnosti.

Đurđica Čilić Škeljo, Ivana Vidović Bolt

**Polish Literature in Croatian Translation
(1990—2007)**

Summary

The paper deals with translations of Polish literary works into Croatian language in the period between 1990 and 2007. We took into consideration only those translations that were published as books or those published in Croatian journals as a part of a larger thematic piece dedicated to Polish literature.

Apart from translations of literary works, the article deals with the translations of literary-historical and literary-theoretical studies, as well as linguistic works.

Our detailed revision confirms high productivity of Croatian translators of Polish literature.